

Tanyak lidérce

*Nyárfák hegedűszólamát
hallgatom, míg csenevész pára
imbolyog a tanyákon át
s leülepszik szememre, számra.*

*Verejték testemen a köd,
gázolnék bár sűrű homokban.
Vércse köröz szívem fölött,
némul az elme, el-ellobban.*

*Tanyak lidérce tántorog,
tán vér csöpög a lámpabélelből,
feldőlt borospohár forog,
szikkad a nádasok szelétől.*

*Majd kel a bíborkajszi-nap
permetszagú istentenyérben;
ölelje zsongító iszap,
ki túljutott fagyon, veszélyen.*

*Ily mélyről nem szólt még zene,
ilyen hamar nem oszlott köddé...
Elporladt ércék istene
ne tégy némává, merengővé.*

*Hegedűszólam, nyárfasor —
lidérc bujkál bokros sorsomban,
dűlőutakon araszol,
lengésében siri sikoly van.*

VERESS MIKLÓS

Köd és arcok

*Köd köd te isten köd te áthatolhatatlan
tejút-idegek hosszával mérhetetlen
makacs nagyúr csempékben fémekben és falakban
kék fájdalom a zsibbadt zsigerekben
köd köd jajongó köd arcok szigorúan halottfehéren
miféle piros ködöt csepegtet kezek ágbogára a vérem
városokat épít a vérem pipacsból asszonyországából délibábot
köd köd te megismételhetetlen a műszerek polipjai között ugye hazatalálok
megvár ugye a testem ez a fölhasadt önmutogató virágállat
míg korall-karok törlik le szájam sarkából a nyálat
s nem anyám asszonyom-szeretöm virágzó szemű lányom
van-e még aki megvár túlhan a bolygókat átzuhogó halálon
köd köd te gyönyörű már fáj hogy mindennek körvonala van
csak én nem tudom hogy föltalálom-e ébredő sajátmagam
s a betegség-bogozta tudólebeny-némaságú medúza
már nem én vagyok nyomorúságos kitépelt múltam*

néz néz egy piszkos lavórból mereven
amíg a nemlét minden mocskát magába issza
jaj köd te köd időtlen részegen
meddig lehet még bolyongani altatók mélyébe hulltan
csatangolni hazám ringyó fal-térképeiden
úszni mint a hulla albérleteid tüdőbeteg tengerében
köd ne engedj el te biztos köd te felelj nékem
ne hagyj magamra itt e fényfoltos műtőasztalon
hol fém a fém hol csont a csont és tűz a kilenclámpás irgalom
ne hagyj itt köd ne hagyj megint magamra
sűrűsödj fölém halállal mérhetetlen
ki egyre fogysz húsban és zsigerekben
józanuló részeg ki remekművet már sose mintáz
csaló vagy akár a kés az olló és a sebláz
köd

jaj áttűnnek megint a szemek és kezek a lázon
s körülállnak az arcok is diadalmasan és hevülten
győztél — csörrenti a kés de csak fejemet rázom
ti győztetek mondom az arcoknak
én csak megsebesültem

(Sebészeti Klinika, 1970. január)

KALÁSZ LÁSZLÓ

A bazár

bezárt
táblát rakok kirakatába:
**A VILÁG LETÁR MIATT
ZÁRVA**
válogatom a csillagokat
az angyalok fülönfüggőit
nagyság és fényesség szerint
a holdakat a napokat
külön kis skatulyákban őrzik
tejutakat és ködöket
bálánként egymás mellé dobok
az űrben fázósan toporgunk
féldeciző revizorok:

vas szigor ókulárés pontosság
önmaró lelkiismeret
és sikkasztó bűnök miatt dühvé vált
félő szeretet
és félelem és félelem hajszol gyötörve:
az ember végül kénytelen
nézni a földre

a Föld még megvan itt forog
kering szinte csak önmagának
de büszkeséggel számolom
a bátorodó rakétákat
tapogatódzó csápjait
növi lövelli szét az elme
előbb még szomszédait nézni
később talán a végtelenbe